

Sygn. akt SNO 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kuras

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego w [...],
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2015 r.
sprawy **A.M.**

sędziego Sądu Rejonowego w C.,
w związku z odwołaniami obrońców i obwinionej
od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]
z dnia 2 października 2014 r.,

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 2 października 2014 r., uznał obwinioną A. M. sędziego Sądu Rejonowego, za winną tego, że jako przewodnicząca składu orzekającego w okresie od dnia 8 lipca 2009 r. do dnia 30 stycznia 2013 r. dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 4

k.p.k., art. 366 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 404 § 1 k.p.k. w ten sposób, że wbrew zasadom koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania doprowadziła do rażącej i nieuzasadnionej przewlekłości postępowania sądowego w sprawach:[...],

to jest popełnienia przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.; dalej: „u.s.p.”) i za to na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 tej ustawy wymierzył jej karę nagany i obciążył Skarb Państwa kosztami postępowania.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny ustalił, że do rażącej i nieuzasadnionej przewlekłości postępowania w wymienionych sprawach doszło wskutek następujących uchybień w postępowaniu obwinionej jako przewodniczącej składu orzekającego:

- 1) w sprawie [...] – doprowadzenia do odwołania rozprawy wyznaczonej na dzień 3 września 2010 r. z powodu przesunięcia zaplanowanego wcześniej urlopu wypoczynkowego; odraczania rozprawy bez wyznaczenia kolejnych terminów; zaniechania wydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego w okresie od dnia 8 lipca 2011 r. do dnia 11 kwietnia 2012 r. oraz niewydanie postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii uzupełniającej tego biegłego na rozprawie w dniu 6 lipca 2012 r.; zwlekania z zażądaniem dokumentów niezbędnych do wydania opinii uzupełniającej do dnia 3 września 2012 r.; wzywania na rozprawę świadków przebywających za granicą mimo posiadania informacji o nieznanym terminie ich powrotu do kraju; zaniechania przesłuchania świadka na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2012 r. i wezwania go na kolejny termin rozprawy;
- 2) w sprawie [...] – bezzasadnych odroczeń rozprawy na odległe, kilkumiesięczne, terminy; odstąpienia od przesłuchania ośmiu świadków na rozprawie w dniu 17 czerwca 2010 r. na wniosek obrońcy oskarżonego motywowany kolizją z terminem innej sprawy; zarządzenia przerwy w rozprawie wyznaczonej na dzień 3 października 2010 r. z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo oskarżonego i zaniechania przesłuchania na tym terminie czterech świadków; odwołania rozprawy wyznaczonej na dzień 21 października 2010 r. z uwagi na konieczność rozpoznania innej sprawy; wydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych psychiatrów z trzymiesięczną zwłoką; rozpoznania wniosków biegłych psychiatrów zgłoszonych w dniu 12 listopada 2011 r. dopiero w dniu 8 marca 2011 r.;
- 3) w sprawie [...] – wyznaczenia terminu rozprawy odwołanej w dniu 8 lipca 2010 r. - po blisko dwóch miesiącach – na dzień 23 grudnia 2010 r.; wyznaczania rozprawy na odległe terminy - w dniu 23 grudnia 2010 r. na dzień 7 kwietnia 2011 r., a następnie – kolejno: na dzień 14 lipca 2011 r., 10 listopada 2011 r., 16 lutego 2012 r., 10 kwietnia 2012 r., 15 czerwca 2012 r.;
- 4) w sprawie [...] – odraczania rozprawy na odległe terminy; odstępowania od przesłuchania świadków, którzy stawili się na rozprawę i wzywanie ich na kolejne

terminy (z uwagi na późną porę, opóźnienie w rozpoznawaniu spraw z wokandy, kolizję spraw obrońcy oskarżonego, konieczność uzgodnienia przez obrońcę z oskarżonym linii obrony); odwołania rozprawy wyznaczonej na dzień 26 stycznia 2010 r. z powodu jednodniowego urlopu; wznowienia przewodu sądowego celem uprzedzenia stron o możliwej zmianie kwalifikacji czynu;

- 5) w sprawie [...] – bezzasadnego odraczania rozprawy i wyznaczanie jej na odległe terminy; czterokrotne wznowianie przewodu sądowego (dwukrotnie celem przesłuchania świadków, raz celem uzyskania aktualnych danych o karalności oskarżonych i raz bez wskazania przyczyny); odstępowania od przesłuchania świadków, którzy stawili się na rozprawę (z uwagi na opóźnienie w rozpoznawaniu spraw, zbyt późne stawienie się obrońcy); odwołania rozprawy z powodu urlopu wypoczynkowego; zbyt późnego dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów; odwołania rozprawy z uwagi na niesporządzenie opinii przez biegłych;
- 6) w sprawie [...] – odraczania rozprawy bez uzasadnionych przyczyn i wyznaczanie nowych terminów po upływie ponad trzech miesięcy; rozpoznania wniosku obrońcy z dnia 7 czerwca 2010 r. o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego dopiero w dniu 9 lipca 2010 r.; zaniechania wydania postanowienia w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych na rozprawie w dniu 29 grudnia 2010 r. oraz na kolejnych pięciu terminach mimo dwukrotnego przedstawienia akt celem podjęcia tej decyzji; bezzasadnego odstąpienie od przesłuchania świadków na rozprawach, które zostały odroczone;
- 7) w sprawie [...] – odraczania rozprawy na odległe (ponad trzymiesięczne) terminy lub bez terminu; niewydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych w dniu 29 grudnia 2011 r., lecz dopiero w dniu 27 stycznia 2012 r.; zwłoki w zażądaniu uzupełnienia dokumentacji lekarskiej; powtórnego wydania postanowienia dowodowego o tej samej treści jak w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2012 r.; rozpoznania wniosku obrońcy o zwolnienie z obowiązku obrony z ośmiomiesięcznym opóźnieniem;
- 8) w sprawie [...] – odraczania rozprawy na odległe terminy lub bez wyznaczenia kolejnego terminu; zlecenia uzupełnienia opinii o elementy treści uwzględnione w opinii podstawowej; bezczynności w okresie od 6 listopada 2009 r. do 31 marca 2010 r.; zarządzenia przymusowego doprowadzenia oskarżonego na badania dopiero po jego sześciokrotnym niestawiennictwie na te badania; zwłoki w wydaniu zarządzenia o wyznaczeniu posiedzenia w przedmiocie umorzenia postępowania;
- 9) w sprawie [...] – odraczania rozprawy na ponad trzymiesięczne okresy lub bez terminu; zwłoki w podjęciu postanowień o dopuszczeniu dowodów z opinii biegłych psychiatrów; dwukrotnego wznowienia przewodu sądowego (celem uzupełniającego przesłuchania oskarżonych oraz z uwagi na konieczność uprzedzenia stron o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu i uzupełnienia postępowania dowodowego); zarządzenia zebrania przez biegłego informacji uznanych następnie za zbędne;

- 10) w sprawie [...] – odraczania rozprawy na kilkumiesięczne okresy; niewydania zarządzenia w przedmiocie odezwu o przesłuchania świadków w drodze pomocy prawnej, co spowodowało konieczność odroczenia rozprawy; skierowania sprawy na posiedzenie celem zlecenia przeprowadzenia tego dowodu po upływie ośmiu miesięcy od dostrzeżenia takiej potrzeby;
- 11) w sprawie [...] – odwołania wyznaczonej rozprawy z uwagi na konieczność wyznaczenia posiedzenia w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w związku z wnioskiem zawartym w akcie oskarżenia; odroczenia rozprawy bez wyznaczenia nowego terminu; dopuszczenia dowodu z opinii biegłego po upływie jedenastu miesięcy od dostrzeżenia potrzeby przeprowadzenia tego dowodu;
- 12) w sprawie [...] - odraczania rozprawy z powodu braku decyzji w przedmiocie dowodu z opinii biegłego i wydanie stosownego postanowienia w tym przedmiocie po upływie sześciu miesięcy od dostrzeżenia potrzeby przeprowadzenia tego dowodu; wznowienia przewodu sądowego w celu uzupełnienia postępowania dowodowego i wydanie postanowienia dopuszczającego dowód z opinii biegłego po upływie dwóch tygodni; odwołanie ogłoszenia wyroku z powodu urlopu.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał, że opisane zachowania obwinionej, wykazują cechy podobieństwa i pozostają w bliskim związku czasowym; ich skutkiem było utrzymywanie się w okresie od dnia 8 lipca 2009 r. do dnia 30 stycznia 2013 r. stanu nieuzasadnionej przewlekłości postępowania w wymienionych dwunastu sprawach. Zachowania te, naruszające w sposób rażący i oczywisty przepisy art. 2 § 1 pkt 4, art. 366 § 1 i 2 oraz art. 404 § 1 k.p.k., stanowią jedno - przewidziane w art. 107 § 1 u.s.p. - przewinienie służbowe.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w opisie poszczególnych zachowań przypisanych obwinionej doprecyzował, że miały one miejsce w okresie pomiędzy dniem 8 lipca 2009 r. a dniem 30 stycznia 2013 r., a nie – jak wskazano we wniosku – w okresie od dnia 21 kwietnia 2008 r. do dnia 25 stycznia 2013 r. Jednocześnie z opisu tego wyeliminował postępowanie obwinionej w sprawie [...], uznając, że wydłużenie się postępowania w tej sprawie nie było następstwem zawinionych zachowań obwinionej.

Wymierzając obwinionej karę nagany, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze stopień jej winy, charakter i wagę popełnionego przewinienia, podkreślając, że godziło ono w fundamentalne zasady postępowania karnego i doprowadziło do przewlekłości postępowania w dwunastu sprawach. Uwzględnił również pozytywną ocenę jakości pracy obwinionej w aspekcie stabilności jej orzecznictwa oraz okoliczności związane z reorganizacją Sądu Rejonowego [...] na początku 2013 r.

Odwołania od powyższego wyroku wnieśli obwiniona i jej obrońcy. Zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzucili obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 128 u.s.p. w związku z:

- art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, nieobiektywny, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, skutkujący przyjęciem, że obwiniona dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów postępowania karnego, doprowadzając umyślnie z zamiarem ewentualnym do rażącej i nieuzasadnionej przewlekłości postępowania we wskazanych w wyroku sprawach, w szczególności zaś, że zamiar ten ujawnił się już w dniu 8 lipca 2009 r. i utrzymywał się w czasie korzystania z urlopu wypoczynkowego i usprawiedliwionej nieobecności w pracy;
- art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. przez uznanie, że obwiniona dopuściła się przypisanego jej przewinienia służbowego, przy jednoczesnym obdarzeniu wiarą jej wyjaśnień w całości, a więc również w części, w której wskazywała na brak doprowadzenia do zaistnienia rażącej i nieuzasadnionej przewlekłości postępowań objętych zarzutem;
- 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 170 § 2 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. przez niezasadne oddalenie wniosków zgłoszonych przez obrońcę obwinionej na rozprawie w dniu 26 września 2014 r. o dopuszczenie dowodów z kopii wokand, protokołów rozpraw prowadzonych przez obwinioną, akt spraw przydzielonych obwinionej, zeznań świadka E. J. – wskazujących na okoliczności zaprzeczające zarzutom zawartym we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej;
- art. 167 k.p.k. przez niedopuszczenie z urzędu dowodów na okoliczność sposobu i zakresu przydziału spraw sędziom orzekającym w jednym Wydziale z obwinioną;
- art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. przez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sposób uniemożliwiający kontrolę toku rozumowania Sądu, zawierającego wewnętrzne sprzeczności w zakresie oceny dowodów i ustaleń faktycznych, niewyjaśniającego podstawy prawnej rozstrzygnięcia co do strony podmiotowej przypisanego obwinionej przewinienia dyscyplinarnego oraz nieodnoszącego się do stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego, który odstąpił od popierania skargi, a także do obiektywnych możliwości dochowania przez obwinioną zasad koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania w warunkach orzekania na trzech sesjach w tygodniu;
- art. 117 u.s.p. i art. 114 ust. 4 u.s.p. w związku z art. 6 k.p.k. przez rozpoznanie sprawy w zakresie wykraczającym ponad granice skargi Rzecznika Dyscyplinarnego i przypisanie obwinionej doprowadzenie do rażącej i nieuzasadnionej przewlekłości postępowania wbrew zasadom koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania;
- art. 115 § 3 u.s.p. w związku z art. 117 § 2, 2a i 3 k.p.k. oraz art. 11 i 17 ustawy o lekarzu sądowym przez przeprowadzenie rozprawy głównej w dniu 6 grudnia 2014 r. pomimo należycie usprawiedliwionej nieobecności obwinionej i sprzeciwu jej obrońcy;
- art. 92 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. przez oparcie ustaleń faktycznych na treści akt sprawy [...], nieuwzględnionych procesowo w toku rozprawy.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniesli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od popełnienia przewinienia służbowego, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym sędziów w sprawach nieuregulowanych przepisami rozdziału 3 działu II ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 128 u.s.p.). W przepisach normujących postępowanie dyscyplinarne brak jest regulacji, która pozwalałaby na zastosowanie w tym postępowaniu przepisów Kodeksu karnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego dominuje jednak pogląd o konieczności odpowiedniego stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym sędziów podstawowych instytucji prawa karnego materialnego (zob. wyroki: z dnia 5 listopada 2003 r., SNO 67/03, nie publ.; z dnia 17 kwietnia 2008 r., SNO 24/08, OSNSD 2008, poz. 9). Przyjmuje się przy tym, że skoro odpowiedzialność dyscyplinarna dotyczy określonych czynów (zachowań), to w drodze analogii, według zasad właściwych dla odpowiedzialności karnej, należy formułować zarzuty i kwalifikować przewinienie dyscyplinarne. Możliwa jest więc konstrukcja jednego przewinienia dyscyplinarnego w odniesieniu do kilku podobnych zachowań, mających miejsce - podobnie jak ciąg przestępstw uregulowany w art. 91 k.k. - w krótkich odstępach czasu (zob. wyroki Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 22 czerwca 2004 r., SNO 22/04, OSNSD 2004, poz. 3; z dnia 8 października 2004 r., SNO 42/04, OSNSD 2004, poz. 47).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny przyjął, że zachowania przypisane obwinionej cechowało podobieństwo wynikające zarówno z ich rodzaju (naruszenie przepisów postępowania), jak i skutku (doprowadzenie do przewlekłości postępowania). Wskazał, że zachowania te pozostawały w bliskim związku czasowym (obejmowały lata 2009-2013), w którym to okresie utrzymywał się stan nieuzasadnionej przewlekłości w wielu sprawach karnych. W konsekwencji uznał, że mimo różnic w poszczególnych zachowaniach obwinionej, można je zakwalifikować jako jedno przewinienie służbowe przewidziane w art. 107 § 1 u.s.p., za które powinna być wymierzona jedna kara dyscyplinarna.

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżących, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, prezentując to stanowisko, nie oparł się na konstrukcji czynu ciągłego. Nie przyjął – jak odczytali to skarżący – że obwiniona już w dniu 8 lipca 2009 r., otwierającym ramy czasowe przypisanych jej zachowań, niejako z góry obejmowała zamiarem dopuszczenie się oczywistej i rażącej obrazy przepisów art. 2 § 1 pkt 4, art. 366 § 1 i 2 oraz art. 404 § 1 k.p.k. i doprowadzenie do rażącej przewlekłości postępowania we wszystkich dwunastu sprawach. Wskazał natomiast na cały szereg kolejnych zachowań obwinionej, naruszających wymienione przepisy (str. 39-45 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Podkreślił jednocześnie, że obwiniona przewidywała skutki każdego z tych konkretnych zachowań, składających się na jedno przewinienie służbowe, i godziła się na nie. Posłużenie się przez Sąd Apelacyjny w innym miejscu uzasadnienia zaskarżonego wyroku zwrotem „czyn ciągły” - w kontekście przedawnienia przewinienia służbowego - nie zmienia powyższej oceny. Również bowiem i w tym przypadku Sąd Apelacyjny odwołał się do orzecznictwa w sprawach dyscyplinarnych, nawiązującego wyraźnie do konstrukcji jednego przewinienia dyscyplinarnego, obejmującego wiele zachowań (wyroków Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 25 września 2007 r., SNO 51/07 nie publ. oraz z dnia 16 maja 2014 r., SNO 14/14, nie publ.). W świetle przytoczonej argumentacji, zarzuty naruszenia 128 u.s.p. w związku z art. 7, art. 4 i art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 128 u.s.p. w związku z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. należało uznać za chybione.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący wyjaśnił, dlaczego uznał, że zachowania obwinionej doprowadziły do rażącej przewlekłości postępowania w konkretnych sprawach. Wskazał, że skutek ten był następstwem rażących i oczywistych naruszeń przepisów mających zapewnić sprawny i efektywny przebieg postępowania (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 366 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 404 § 1 k.p.k.), co powodowało – w zakresie obciążenia obwinionej - „efekt śnieżnej kuli” w postaci rosnącej liczby spraw w jej referacie. Wzrost ten nie był wynikiem kierowania do referatu obwinionej większej liczby spraw niż w przypadku innych sędziów orzekających w tym samym Wydziale, lecz następstwem przerywania i odraczania rozpraw, których można było i należało uniknąć. Przesłanki te jednoznacznie wykluczają możliwość usprawiedliwienia zachowań obwinionej niedociągnięciami w zakresie organizacji pracy Wydziału. Zarzut pominięcia tej kwestii nie mógł więc wywrzeć zamierzonego skutku.

Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny konstrukcji jednego przewinienia służbowego, obejmującego wiele zachowań obwinionej, była oczywistą konsekwencją niepodzielenia zapatrywania Rzecznika Dyscyplinarnego, wskazującego na popełnienie przez obwinioną wielu przewinień dyscyplinarnych. Przytoczona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja w dostateczny sposób odnosi się do odmiennego stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego i odstąpienia przez niego od popierania wniosku. Na marginesie należy odnotować, że sami skarżący nie kwestionowali zasady, zgodnie z którą Sąd Dyscyplinarny nie jest związany odstąpieniem przez Rzecznika Dyscyplinarnego od popierania wniosku o przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

Bezpodstawny jest zarzut wskazujący na niedostatki uzasadnienia zaskarżonego wyroku, mające wynikać – w ocenie skarżących – z wewnętrznej sprzeczności w ocenie dowodów i ustaleń faktycznych. Sąd Apelacyjny wskazał wyraźnie, że wyjaśnienia obwinionej uznał za wiarygodne. Stwierdzenie to odnosi się, oczywiście, jedynie do wypowiedzi obwinionej dotyczących okoliczności faktycznych mających w sprawie istotne znaczenie; nie oznacza natomiast aprobaty oceny tych okoliczności - wyrażonej przez obwinioną - w płaszczyźnie kwalifikacji prawnej jej zachowań. Zarzut naruszenia art. 128 u.s.p. w związku z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie mógł być więc uwzględniony. Chybiony

okazał się również, oparty na odmiennym, wadliwym założeniu, zarzut obrazy art. 7 w związku z art. 410 k.p.k. i art. 128 u.s.p.

Zawinienia zachowań polegających na rażącym i oczywistym naruszeniu przepisów postępowania nie może wyłączać nadmiar obowiązków obciążających sędziego, przeciążenie wynikające z rosnącego wpływu, czy też nieprawidłowe działanie innych sędziów. Zgłoszone przez obwinioną wnioski dowodowe w istocie zmierzały do wykazania tych właśnie okoliczności. Oddalenie tych wniosków, jako bezprzedmiotowych i zmierzających do przedłużenia postępowania, nie może usprawiedliwiać zarzutów naruszenia art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. i art. 170 § 2 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 128 u.s.p. Z tych samych przyczyn zaniechanie przez Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny przeprowadzenia z urzędu dowodów wskazanych przez skarżących nie stanowi przejawu naruszenia art. 167 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego dotyczącym wykładni art. 14 k.p.k. przyjmuje się, że nie jest naruszeniem zasady skargowości ustalenie - w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego materiału dowodowego - że rozpoznawane zdarzenia miały miejsce w innym czasie lub też wywołały inny skutek niż przyjęto to w akcie oskarżenia. Warunkiem wprowadzenia tych zmian jest jedynie to, aby w realiach dowodowych konkretnej sprawy oczywistym było, iż sąd dokonywał oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, nie publ.). Reguła ta – z mocy art. 128 u.s.p. – znajduje odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym.

Ustalenie przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, że opisane we wniosku zachowania obwinionej miały w rzeczywistości miejsce w okresie od dnia 8 lipca 2009 r. do dnia 30 stycznia 2013 r. było podyktowane potrzebą korekty wadliwego określenia we wniosku przedziału czasowego, w którym miały miejsce zachowania obwinionej, naruszające przepisy proceduralne i skutkujące przewlekłością postępowań. Omyłkowe określenie początku tego okresu na dzień wręczenia obwinionej aktu powołania na stanowisko sędziego (zamiast na dzień następny) oraz doprecyzowanie dnia zamykającego ten okres nie może być poczytywane za objęcie zaskarżonym wyrokiem innego przewinienia służbowego niż wskazane we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej. Z tych względów zarzuty naruszenia art. 117 w związku z art. 114 § 4 u.s.p. w związku z art. 6 i art. 14 § 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. należało uznać za bezzasadne.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego dotyczącym przewinień służbowych polegających na oczywistej i rażącej obrazie przepisów postępowania wskazuje się, że opis tych przewinień we wniosku – z uwagi na mniej sformalizowany charakter postępowania dyscyplinarnego - może zostać dokonany w dwojaki sposób (zob. postanowienie z dnia 26 kwietnia 2005 r., SNO 18/05 nie publ.). Możliwe jest przytoczeniu spraw, w których sędzia miał się dopuścić oczywistej i rażącej obrazy prawa, już w opisie zarzucanego przewinienia (zob. wyrok Sądu Najwyższego -

Sądu Dyscyplinarnego z dnia 6 czerwca 2003 r., SNO 26/03, OSNSD 2003, poz. 39). Dopuszczalna jest również rezygnacja z przytoczenia spraw, w których sędzia miał się dopuścić oczywistego i rażącego naruszenia prawa, w samym opisie zarzucanego przewinienia; sprawy te są powoływane dopiero w uzasadnieniu wniosku (por. wyrok Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 22 października 2003 r., SNO 22/03, nie publ.). W ten sam sposób należy ocenić dopuszczalny sposób opisu przewinienia służbowego przypisanego obwinionemu przez sąd dyscyplinarny. W świetle przytoczonego stanowiska, nie ma podstaw do uznania, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny naruszył art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że podstawę ustaleń Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego stanowiły m.in. karty 217 – 287 akt sprawy [...], przy czym skarżący nie kwestionowali okoliczności, że na rozprawie głównej ujawniono kserokopie tak oznaczonych kart. W tych okolicznościach niezrozumiałym jest zarzut oparcia – z naruszeniem art. 92 w związku z art. 410 k.p.k. i art. 128 u.s.p. – ustaleń faktycznych na dowodzie nieujawnionym w toku rozprawy.

Zamierzonego skutku nie mógł również wyrzucić zarzut naruszenia art. 115 § 3 u.s.p. w związku z art. 117 § 2 i § 2a k.p.k. oraz art. 3 k.p.k. i art. 11 oraz art. 17 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849 ze zm.), skoro Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny powtórzył postępowanie dowodowe przeprowadzone na rozprawie w dniu 6 grudnia 2014 r. mimo usprawiedliwionej nieobecności obwinionej i sprzeciwu jej obrońcy.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w związku z art. 128 u.s.p. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania dyscyplinarnego stosownie do art. 133 u.s.p.